

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Decorum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

medius fidius vno dicentium, quam quo mancipiorum negotia-
tores foris puerorum virilitate excita lenocinantur.

Quale discrimen declamandi & veri agendi, comperies apud Fa-
bium lib. 1. c. 12. Ibidem de Responso Acti elegantissimo. Fabius
Quint. l. 4. c. 2.

Declamandi ratio, vt nouissime inuenta, ita multo est vtilissi-
ma. Nam & cuncta illa, de quibus diximus, in se fere continet, &
veritati proximam imaginem reddit. Ideoque ita est celebrata vt
plerisque videretur ad formandam eloquentiam vel sola sufficere.
Mox subdit.

Totum autem declamandi opus, qui diuersum omnino a foren-
sibus causis existimant, ij profecto nec rationem quidem, qua ista
exercitatio inuenta sit, peruident. Nam si foro non preparat, aut
senectae ostentationi, aut furiose vociferationi simillimum est. Quid
enim attinet iudicem preparare, qui nullus est.

Narrare, quod omnes sciant falsum: probationes adhibere cau-
se, de qua nemo sit pronuntiaturus? Et haec quidem otiosa tan-
tum. Affici vero, & ira & iustis permouere, citius est ludibrium, nisi
quibusdam pugnae simulachris ad verum discrimen, aciemque ius-
tam confuicimus? Nihil ergo inter forense genus dicendi, atque
hoc declamatorum interit. Il profectus gratia dicimus nihil. Fabi-
us, c. 11.

Vetus ille declamandi recitandi que mos quam fuerit olim so-
lemnis, cum ex aliis authoribus, tum ex Plinianis epistolis abunde
liquet, cuius vtilitas maxima fuit: Nempe quod hunc ceu Lydium
lapidem (vt est in proverbio) scripta sua probarent. Quoties e-
nim apud multitudinem dicimus, facile experimur, num felix sit
inuentio, num dispositio concinna, modo apposita elocutio: &
quamquam taceant auditores, ex illorum tamen vultibus intelli-
gere licet, album an atrum (quod aiunt) calculum recitantibus, aut di-
centibus nobis adiciant. B. Rhenanus in Maximum philosophum
Platon.

Declamatio, est domestica & vmbrae exercitatio qua fit in-
tra priuatos parietes, quo in genere pueri etiamnum apud stu-
diorum suorum moderatores exercentur. Solebant olim causas
acturi domi prius praemeditari & sublata sonoraque voce re-
citare, quae in foro dicturi essent. Exemplum extat de Demosthene
in Plutarcho: de Graecis item. Cicero in oratore, non declama-
torem (inquit) de Ludo, non rabulam de foro, sed perfectissimum
& doctissimum oratorem quaerimus. Quid declamatores, cauli-
dici, rhetores, oratores differant, ex supra dictis facile est colli-
gere.

Decorum.

§ DEFINITIONES ET ETYMOLOG.

DECORVM, *τὸ δέον*. Est ipsum quod fieri oportet: idque tam-
sumum quam medium nominari potest. Summum quide-
m, quod nihil sibi vel addi vel auferri possit. Medium au-
tem quod inter excellum atque defectum sit locatum. Theophrastus
Stob. ser. 1. qui est de prudentia.

Decorum, *τὸ εὐκρινὸς καὶ καλὸν, τὸ ἁρμοῖον*, id quod elegans conue-
niens, pulchrum, compositum & oratum, in rebus, locis tempo-
ribus: hominumque dictis & factis apparet atque requiritur. Vel
vt Cicero vult, *Offic. 1.* Philosophi decorum id volunt esse, quod
ita naturae consentaneum sit, vt in eo moderatio & temperantia
appareat cum specie quadam liberali. Hebr. *Rishebron* a verbo *Ga-
scher*, id est, congruit, conuenit, commodus fuit, vtilis fuit. Et *Nas-
reb*, id est, *Narab*, decorus fuit, habitauit in loco laudabili, pulchro a-
menco, luau. Cognationem habet cum *arab*, appetit: nam decora
appetuntur, aut id. Hinc *arab*, *arab*, habito in loco decoro: *arab* lau-
do, decoro, *arab* *arab*, bonus, decorus, pulcher: *arab*, bonus, *arab* bene,
arab bonum.

§ BIBLICI LOCI.

Decorum in Ecclesia seruetur oportet. *1. Cor. 14. v. 40.*

§ PHILOSOPHICAE SENTENTIAE.

Decorum aliud est quam pulchrum. *Plat. in dial. de pulchro.*
Ceterum decorum & indecorum ita se inuicem habent, vt ae-
quale & inaequale, ordinatum & inordinatum. Partes enim alicuius
inaequales ad medium suum, non ad se inuicem referuntur. Ita-
que angulum obtusum nominamus qui maior est recto: acutum
vero, qui recto minor est. Item rectam lineam maiorem, quae ex-
cedit illam quae in centro dicitur. Sic dies longior dicitur, nimirum
quam aequinoctialis. Ita corpus morbis afficitur, aut calidior qui
supra mediocritatem, aut frigidior, qui infra consistit. Eadem est
ratio ac proportio in anima, & eis, quae circa ipsam considerantur.
Igitur audacia excessus est. Decorum in grauioribus rebus sustinendis.
Eiusdem defectus est timiditas. Item ira supra quam decet animi le-

quitur impetum, indolentia, minusque. Ibidem
fectionibus circa sua obiecta. Decet autem ipsum
qui virtus dici meretur, & affectum medio crum
que nimis duci affectibus. *Theophrastus* *apud Stob. ser. 1.*

§ APOPHTHEGMATA.

Socrates, cum Socrati Lyfias orationem quam
nem composuerat, recitasset. Praeclara, inquit, & elegans
sed non conuenit Socrati. Erat enim forensis in
philosopho, ac tali philosopho. Rufus Lyfias percon-
nam iudicaret orationem, putaret sibi non conueni-
quit, fieri potest, vt amicus aut calcus elegans in
tamen alicui non conueniat. Hoc ipsum Valerius
minus Socrate: sic enim Lyfias respondisse mem-
istam, nam ego si adduci possem vt eam in vltima
ne perorarem, tum me ipsum morte multandum
Plat. 13. apoph.

Plato, si quando forte incidisset Plato in eos qui
quippiam agerent, digressus conuenit dicere, *Nemo*
Nemo suam turpitudinem perspicit, sed sibi quae
Ex aliis igitur dicendum, quam indecora sunt quae
tem conuenit. *Laer. lib. 3.*

Socrates, in conuiuio Nicotereontis Samiorum
conuiuius tuberetur diceret: His, inquit, quibus ego
est tempus: in his vero quae hoc tempus requirit
eulsat inter pocula dicere, qui apud sobrios de
re conuenit. *Erast. lib. 3. apoph.*

Plutarchus cum saltans Herculem furentem, non
strioni conuenientem, minus feruare videretur,
ridentes increpuit, dicens, *uogoi, quae uos uos
rentem salto*. Significans, hoc ipsum quod videtur
maxime decorum esse. *Erast. 6. apoph.*

Sratoniscus, & Ptolemaeus Rege de mulica cum
suis differente: Aliud est, inquit, o Rex sepe trum
gnificans, non esse regium, de Mulica cum mulica
6. apoph.

Callieratidas, cum a Lyfandri amicis sollicitaretur
ipsis accepta pecunia quendam ex hostibus occideret
sit. Cui cum Cleander dixisset, Acceptissem profecto
ego Callieratidas fuisset, Et ego, inquit, fuisset Cle-
dicto monuit: in omni actione spectandum esse peccatum
Plat. in Lacon.

Leotychidas, cuidam obicienti quod facile mor-
inquit, sed pro temporum ratione, non vt vos propo-
dentis est, pro re nata nouare consilia: at sine causa
fieri, inconstantiae vitium. *Plat. in Lacon.*

Archidamus, cuidam qui vitio verberat hoc
tum clarissimo, quod adhibuit ipsorum conuincit
deris, inquit, mihi nescire, quod hic qui dicendi
dicendi non oportunitatem. In senatu, in foro, in
legationibus, aliisque reipublicae negotiis locus est
uiuis temulentis maiore cum laude taceri eruditi-
tur. Sic periti bellatores est, non minus taceri
quam pugnandi. *Plat. in Lacon.*

Idem ad Graecos, qui pacis rescindere nolent
erat: Ouis semper eandem edit vocem, ceteram ha-
varias emittit. Quo admonuit pro tempore, proque
dum esse sermonis habitum. Est enim vbi loquacitas
est vbi blandius: vbi magnificentius, vbi sublimius
perfidiam, magna est prudentia. Porro ouis semper
re, qui se nesciunt, rebus ac personis accommodat
Lacon.

Padaeretus, conspecto quodam qui natura molli
manitatem laudatur a ciuibus, dixit: nec vere
miles sunt oportere laudare, nec mulieres, quae
les, nisi si qua mulierem verge necessitas. Sententia
num virum, aliud bonam mulierem, ac pro muliere
figurata accepit necessitatis excusationem: in vna
mulierem, nullam recepit excusationem. Ita eodem
raprincipi est, quae plebeio, non eadem magistrali
Plat. in Lacon.

C. Publicius sollicitus est dicere, P. Mummio, qui
minem esse. Sententia, illum dextricate facultate
statum esse accommodatum. Eodem sensu *Pollucius*
minum horarum fuisse hominem legimus. Et *Theophrastus*
familiaris ab ipso dilectos, omnium horarum
bat. *Erast. l. 6. apoph.* De Aristippo dicitur, *Omnium*
cur color, & stas, & res. *Horat.*

Bibulus, cum in senatu, variantibus sententiis
perpetuam dictaturam, vt tyrannicum poscerent,
lendum: *Bibulus*, Pompeio inimicus, primus in
nem tulit, vt vnicus consul Pompeius decesseret
inquit, Respub. ab imminente procella per illum
optimo parendum erit. Egregius animus, qui
tem postlabat Respubl. commodis. *Eam*

serum. Proinde dum reliquæ spei sunt, summo studio tuorum famæ atque inde susceptæ perturbationi tuæ consule. Si spes omnis abierit illis omnibus sollicitudinem, atque angores deponendos censeo. Nam & incassum nititur, & tristitia materiam aucupari par demerita est. D. Seruilibus probis notor. R. Meritam patientiæ poenam luis, cum diluere notam possis scelerum, pulsus authoribus. D. At meorum, qui tam facile pelli nequeunt, vror probis. R. Quorum quæso. Iam parentum castigatio filiis nullo iure permisa est. Inde tibi igitur nihil infamiæ, quin potius recto iudicio quasi quidam fulgor ex tenebris nasci potest. Nam cum virtutis proprium difficultas sit, multo difficilius est obscuris, quam claris duobus rectum iter tenuisse. Sin vxoris, quid hic vero te agere oporteat, quorum pro remedio meminisse paulo supra monui. Si natorum, respice, qui viri quos filios habuere. Fabius Maximus, ac Scipio Africanus, & Pompeius Magnus. (Non enim imperii, atque opum, sed ætatis, & gloriæ sequor ordinem) quem aut Vespasianus vltimum, aut Aurelius Antoninus vnicum, aut Seuerus primum, quos in genere alio. Hortensius ac Cicero. Quam postremo filiam Augustus Caesar. Aut quem filium Germanicus. Magna de luce magnas tenebras videbis, & intelliges, hoc proli infortunium nescio quidem vnde, sed in maximam quamque familiam suo iure familiaris scandere, & cuique suas vomicas domi esse vel ignotas vicinæ, vel neglectas, nec fratrum, nepotumque, deerant exempla. Illa posui quorum, quo propior, & grauior videri pudor solet. Omnium vna est regula. Alterius quisquis ille sit, maculas inuito alteri, nec affigi posse, nec hærere.

Defectio.

DEFECTIO, recessio seu rebellio, vel militum ab Imperatore, vel ciuitatis à Domino, dicunturque deficere, qui ab eorum gubernatione & subiectione discedant. Græcè ἀνομοσία, Heb. מֵרֶדֶת, à verbo מָרַד, deficit ab aliquo, rebellauit, & perdidit egit. Inde à uerbo pecco, à uerbo peccatum, qui peccator peccator: & fortasse à uerbo, sceleratus, Gall. Maraud. quis enim impudor homine apostata, esse potest. præsertim eo qui à sancta Christi cognitione deficit: Dicitur etiam defectio Heb. פֶּשְׁעָה, à verbo פָּשַׁע, à verbo פָּשַׁע, transgressus est legem malitiosè, perdidit egit, malignè præuacillatus est, rebellis fuit, deficit.

LOCUS BIBLICUS.

Defectio, à verbo Dei, Marc. 4. 9. 17. Defectio Israelitarum à domo Dauid, Dei uoluntate quatenus contigit, 2. Par. 10. 11. & 11. 14. Defectionis à Deo poena. Ose. 7. 2. 13. 14.

SENTENTIA BIBLICA.

Nunc venit super te plaga, & defecisti. Job. 4. Lædetur quali uinea in primo flore botrus eius. Ibid. 15. Qui spernit modica, paulatim decidit. Eccl. 9. Expectaui ut faceret uuas, & fecit labruscas. Esa. 5. Concipietis ardorem, & patietis stipulam, spiritus uester, ut ignis, vorabit vos. Ibid. 3. Facti sunt sicut herba tectorum, quæ exaruit. Ibid. 37. Respexitis ad amplius, & ecce factum est minus, & intulistis in domum, & exuistis illud: quæ ob causam dicit Dominus: quia domus mea deserta est, & vos festinatis vnusquisque in domum suam. Agg. 1. Quis uidit domum istam in gloria sua prima? Ibid. Non abiicit gratiam Dei. Gal. 2. Fratres, stabiles estote & immobiles, abundantes in opere Domini. 1. Cor. 15. Sic stulti estis, ut cum spiritu cœperitis, nunc carne consummimini. Gal. 3. Currebatis bene, quis vos impedit? Ibid. 5. Bonum facientes non deficiamus, tempore suo metemus. 6. Spiritum nolite extinguere. 1. Thes. 5. Fratres nolite deficere beneficientes in Christo Iesu. 2. Thes. 3. Non segnes efficiamini. Hebr. 6. Memor esto vnde excideris. Apoc. 2.

SIMILITUDO.

Sicut domus quæ habet validum fundamentum, si pars aliqua parietis vel tecti ceciderit, ruina eius magna non erit, quia potest fieri, ut iterum reparetur: si autem fundamentum eius casum fuerit passum, tunc est ruina eius magna, quia tota venit deorsum: Sic & Christianus si aut fornicatus fuerit, aut adulteratus, aut homicidium fecerit, cecidit quidem, tamen ruina eius magna non est, quia poenitentia iterum potest surgere, sicut Dauid: si autem de fundamento fidei aliquid fuerit passus, id est, si præuacillatus fuerit, & ad gentiles aut hæreticos transferit, tunc est ruina eius magna, quia totus funditus ruit. In 7. Matth. hom. 20.

EXEMPLA BIBLICA.

Defectionis exempla: Sodomitæ & alii. Genes. 14. vers. 4. Filii Dei, 6. vers. 2. Absalom, 2. Sam. 15. Vers. 10. Edom. 2. Par. 11. vers. 1. D D 3 8. Oicæ

SIMILITVDINES.

q. bonum hiftrionem quàm cunquæ ei poeta dederit dicere, Nuncius decorum seruare decet. Ita bonum virum, quàm cunquæ dederit. Nam ipsa, vt Bion inquit, veluti poëtria nunc dicitur. Ad ad Strobanum sermo 1. de Prudentia. Sicut in pulchritudine corporis apta compositione membrorum, & delectat, hoc ipso quod inter se omnes partes in quædam igne consentiunt; Sic hoc decorum, quod elucet in appropiationem eorum, quibus cum uiuitur ordine, & in uoluntate omnium dictorum atque factorum. Lib. 1.

q. in illa vestis magis sapientem decet quam alia, cum nullo decoro. Sic magis congruit hoc aut illo loco viuere. q. herba mutat foliorum colores cum terra in qua nascitur, aut in aliis viridis, alibi cyanea, & alibi crocea & alius alius, hinc conuenit hominem pro loco, in quo agit, vita habere mutare in similibus. q. gaus, honestas, Honor, Magnificencia, Maieftas, Ornamentum.

Dedecus.

DEFINITIO: ET ETYMOLOG.

DEDECUS, ignominia, & veluti infamia quædam, ex re turpitate, probum, turpitudine, à uerbo, à uerbo. Heb. כֶּרֶפֶס, à uerbo כָּרַפ, approbrauit, exprobrauit, conuictus est, uerbo. Et in uocè passiuâ, coniu. probis affectus est. Item, כָּרַפ, ignominia, Ps. 83. Et Prov. 11. 2. à uerbo כָּלַה, impropria affectus. Deut. 27. 12. q. decet pro eo accipitur, quod est inconueniens, ineptum & inde decoro, quod seruo, & contumelia atque ignominia. Magis autem istam dedecorabat. Huius oppolium est, media producta, quod est orno. Et decorum, quando substantiuè, quod significat decentiam quandam rebus, personis, & locis, siue in agendo, siue in loquendo accommo-

PHILOSOPHICAE SENTENTIAE.

De aduentu dedecore. Dial. xxv. Francisci Petrarchæ, D O 1.

q. crimine infamor. R. Dicebam modo & sic est. Alienice dolos attingere potest, non infamia. Verum loquor, falsâ si dura, durabilis non erit, & infamiam & gloriam, vt Ionianus, uo tu quidem ex agello an mi, propria vitam salce mesci. Alieno crimine mortuus sum. R. Credo hercle. Esto autem innocencia, nisi magis alieno tangeris quam tuo, non vt hereditas, sic & fama est, & si esset repudiari posset. Quædam infamem hereditatem adire nemo cogitur. Nunc (vt opinamur) successio nulla, nulli agnationum, aut cognationum, hæc in re seu tu clarum tibi, seu tu fuscum nomen oportet, & tunc non ab alio petendum erit, tuis opus est meritis, quæ quidem alienis nec fœdari potes nec ornari. Quid tabellio? Quid testantem? Qui amantissimo clarissimoque seni seu quid hores obituum, nec verum decus inde, nec decorem legatur fama, sed queritur. D. Meorum grauior infamia. Non illam, falso salce leuaberis. D. Meorum criminibus infamia. Nemo id quidem fieri posse, sed vt fatear. Præstat tamen ad hæc in famem esse, quam alios tuis. Multo est enim grauior peccati pondus, quam infamiam, ubi peccatum illis miseria uera, non infamia, falsa infamia uerè miseræ nihil habet, falsa uero infamia, plebeios licet animos illa pungat, hæc mulceat. Meorum infamia, non tangi nequeo. R. Tangi piium. Sterni ni-